

Şiir yolunu bulur.

Antika sızılarımı açık arttırmaya çıkardım,
üç kuruşluk gerçekleri paha biçilmez yalanlarla örtbas ettiler.
Bilmediğiniz her şeyi biliyorum,
suç aletim inancım bayım
ve bilin
ben en çok kendime inandım.
Bildiklerimi bilseniz şimdi
ve ben bilmesem.

Bu şiir unutulmak için yazıldı,
son cümlede kendi intiharını yazmak
ve bir daha hatırlanmamak...
Unutmayın,
her şiir kendi kalemiyle vurulur!

Ben unutmak için sevmedim bayım,
hangi tene uyduysa benim yoldan çıktı,
kimle konuştuysa biberler sürüldü vücut dilime,
sevgiyle açıldı sandığım kollarda gerildim çarmıha
ve duvarlar örüldü kalbimin hicret emri aldığı her kalbe.
Ben kalbimle sevmem bayım,
biz ayrı dünyaların - kuyrukları kesilmiş - yalanlarıyız.

Benim de aklım tutuldu zamanında, kalbim lades. Aklımı kaçırap âşık oldum, düş kırıklarını kalbimle topladım, kanadım.

Kalp çarptığı kadar yaşar insan

ve beyin yaşadığı kadar sever.

-Beyin ölümü gerçekleşen kalp sevemez. -

Ben unutmak için sevmem bayım,

bu yüzden en çok tanımadığım insanları sevdim.

İyisi mi siz

hep yabancı kalın.

Suni sancılarla doğurduğum şiirlerle uymuyor dna'nız,

şiirlerin Meryem Ana'sıyım, icabında

masalların bekâreti çalınmış güzel Pollyanna'sı.

Acısını alsın diye tuza yatırırım düşlerimi geceden,

düş biterse ölüm gelir bayım,

düşlüyorum; öyleyse varım.

Ben anne de olamam bayım,

kundakta acılar büyütürüm en fazla,

umut dayarım ağızlarına ağladıklarında,

acıların Meryem Ana'sıyım, icabında

filmlerin kötü kadını, üvey annesi, Aliye Rona'sı.

İnsanlığın hudut kapısından

elimi kolumu sallayarak çıkar,

şeytana iltica edebilirim.

Yediğim çanağa pisler sonra

kırar şeytanın bacağı,

Pollyanna senaryolarımdan bir çift değnek sunabilirim huzuruna.

Acılar eskidikçe

sızısı ucuzlayıp artıyordu değeri,

seneye de giyerim diye bir boy büyük hüzünler seçtim kendime.

Hacimsiz mutlulukların tadı damağıma varamadı hiç,
batıl inançlarım olmadı mesela
nazar değmesin diye mi kurşun döküyordu kalleşler
masum çocuklara?!

Kısır topraklara dilekler ekdim en görkemli umutlarımdan,
kuyulardan boş hayaller kaçırdım,
vurmadım hiç tahtalara,
kara kedilerle samimi oldum.

Tanrı'yla saklambaç oynadık merdiven altlarında,
ben ebe oldum,
ne zaman dokunmaya kalksam...
-O ki dokunmayan ve dokunulamayan- yok oldu.

Hiç yoktan iyidir bayım,
hiç olmayı öğrendim!

Sihirli bir dünyada çok gerçek kaldım
ve gerçek bana hiç yakışmadı.

Gerçeğinden ayırt edilemeyen muazzam yalanlar diktim dudaklarıma,
ne zaman gerçeği söylesem gerildi dikişlerim, kanadım.

Katında yerim olsun diye

Tanrı'nın gözüne girmek için hiç uğraşmadım,
kork dediler

korkmadım bayım, sevdim. Günahım ne büyük!

Tanrı'nın etkisiz elemanı olmam istendi,

pi sayısı gibi sabit, cahil

ruhsuz, dilsiz, tam anlamıyla beyinsiz; beceremedim.

Tanrı'yla güldük insanlığa, ağladık bayım. Ne büyük günah!

Tanrı gülmez değil mi

ancak hesap sorardı!

İnsanlık öldü bayım,

Tanrı dayanamayıp -bu yüzden- intihar etti.

İnanmazsınız,

Tanrı öldü bayım, ruhuna el mucize!

Doğruyu söylediğim doksan dokuzuncu köyden de kovulup

derme çatma kelimelerimle kendi köyümü kurdum

ki siz buna şiir diyorsunuz.

Benim hiç şiirim olmadı bayım,

son cümlede intihar eden tüm yaşamlar gibi

yalnızca bir düştü, geldi ve geçti...

Geçerken acıttıysa eğer

üzgünüm bayım.

Ölümleri temize çekmek isterken,

bir darbe daha almamak uğruna

ölü taklidi yapıyorum

karaya bulanana hayata.

Bu bir şiirse eğer

susa susa şiirbaz oldum bayım

ve ben hep

kendi silahımla vuruldum.

Kendinizden kaçıyorken masallarla

on ikiden sonra bal kabağına dönüşebilir şiir,

aslolan o zamana kalmadan

bir şeylerin değişebilmesidir.

Ben size bayım demiş olabilirim

ama siz

lütfen üzerinize alının.